

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2019-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Pukajom, Hviezdoslavovo námestie 1661, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tpo 1/2019 zo 6. februára 2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a uznesenia a sťažnosťná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 473/2019-24 z 26. novembra 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), v časti namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 1/2019 zo 6. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vykonáva súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody. Zároveň je stíhaný pre pokus obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu podľa § 14 ods. 1, § 222 ods. 1 a 5 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pre prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona.

3. Prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“) podal na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) návrh na obmedzenie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody podľa § 84 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd uznesením

sp. zn. 36 Tp 117/2018 zo 14. decembra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol, že sťažovateľovi ukladá nevyhnutné obmedzenia v rozsahu:

- obmedzenie spočívajúce v možnosti prijímať a odosielať korešpondenciu len prostredníctvom príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý môže korešpondenciu zadržať, okrem korešpondencie uvedenej v § 20 ods. 4 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov,

- obmedzenie spočívajúce v možnosti prijať návštevu iba po predchádzajúcom súhlase orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, títo si môžu prítomnosť na návšteve vyhradiť,

- obmedzenie spočívajúce v možnosti telefonovať len po predchádzajúcom súhlase orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, títo si môžu prítomnosť na telefonovaní vyhradiť.

4. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd v napadnutom uznesení iba skopíroval návrh prokurátora, v dôsledku čoho takmer celé jeho odôvodnenie predstavujú úvahy prokurátora, pričom samotné vlastné odôvodnenie okresného súdu predstavuje len jeden odsek. Okresný súd ďalej pochybil, keď odkázal na svoje uznesenie sp. zn. 35 Tp 36/2018 z 20. novembra 2018, ktorým boli u sťažovateľa (okrem iného) rozšírené dôvody väzby. Označené uznesenie nikdy nenadobudlo právoplatnosť.

6. Okresný súd ďalej podľa sťažovateľa pochybil, keď ho pred svojím rozhodovaním o návrhu prokurátora osobne nevypočul. Na obmedzenia podľa § 84 Trestného poriadku je potrebné nazerať ako na rozhodovanie o väzbe a dotknutú osobu (sťažovateľa) je potrebné aj osobne vypočuť.

7. Sťažovateľ ďalej namieta, že po podaní sťažnosti na krajskom súde okresný súd opätovne pochybil, keď jeho sťažnosť dal na vyjadrenie prokurátorovi, čím porušil zásadu kontradiktórnosti konania, keďže sťažovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k návrhu

prokurátora. Následne však prokurátor už mal možnosť vyjadriť sa k sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

8. Podľa námietok sťažovateľa je návrh prokurátora v podstate založený na tom, že sťažovateľ sa má dohadovať na postupe (stratégii) v iných trestných konaniach, nie však v tejto trestnej veci. V tejto trestnej veci je stíhaný už 8 mesiacov a počas nich nedošlo k žiadnemu preukázateľnému ovplyvňovaniu svedkov alebo znalcov. Na vyhovenie návrhu prokurátora teda neexistujú žiadne konkrétne skutočnosti. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ mal s inými osobami rozoberať stratégiu postupu v iných trestných konaniach, ktoré s daným trestným konaním nesúvisia, nemôže byť dôvodom na uloženie predmetných obmedzení. Uvedené pochybenia okresného súdu nenapravil krajský súd, a preto je potrebné aj jeho napadnuté uznesenie považovať za svojvoľné a arbitrárne.

II.

Vyjadrenia krajského súdu a replika sťažovateľa

9. K opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa vyjadril krajský súd s tým, že v predmetnej veci ide takmer výlučne o bezprostredné právne posúdenie záverov krajského súdu v napadnutom uznesení, a preto nie je možné zo strany krajského súdu ako inštitúcie zaujať konkrétne právne stanovisko. Predsedníčka krajského súdu zároveň vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v tejto veci. K vyjadreniu krajského súdu bolo pripojené aj vyjadrenie členky senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

10. Členka senátu krajského súdu rozhodujúceho vo veci sťažovateľa (ďalej len „sudkyňa“) vo svojom vyjadrení okrem iného zdôraznila, že rozhodnutia o väzbe sú taxatívne vymenované v ustanovení § 72 ods. 1 Trestného poriadku. Rozhodnutie o uložení nevyhnutných obmedzení podľa § 84 ods. 1 Trestného poriadku nie je rozhodnutím o väzbe a ani rozhodnutím podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku, a preto pred vydaním takéhoto rozhodnutia nie je potrebné obvineného osobne vypočuť. V prípade ukladania nevyhnutných obmedzení podľa § 84 ods. 1 Trestného poriadku ide o samostatnú

úpravu, pričom toto zákonné ustanovenie sa špeciálne vzťahuje na obvineného, ktorý je vo výkone trestu odňatia slobody, teda ktorému je už obmedzená osobná sloboda z dôvodu právoplatne uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody. Je síce pravdou, že ustanovenie § 84 ods. 1 Trestného poriadku odkazuje na niektoré ustanovenia týkajúce sa väzby, a to konkrétne na primerané použitie ustanovení § 76 až 78 a § 82, neodkazuje však na § 72 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý stanovuje povinnosť výsluchu obvineného pred rozhodnutím. Ak by na konanie a rozhodovanie o uložení obmedzení obvinenému vo výkone trestu odňatia slobody mali byť primerane bez ďalšieho aplikované ustanovenia o väzbe (vrátane § 72 ods. 2 Trestného poriadku), potom by bolo nadbytočným v § 84 ods. 3 Trestného poriadku špeciálne uvádzať, že na konanie o obmedzeniach a o ich trvaní sa primerane použijú konkrétne tam vymenované ustanovenia § 76 až § 78 a § 82 Trestného poriadku.

11. Je tiež nutné rozlišovať situáciu, keď sa rozhoduje o uložení obmedzení obvinenému vo výkone trestu odňatia slobody podľa § 84 Trestného poriadku a keď sa rozhoduje o väzbe obvineného. V prípade ukladania obmedzení obvinenému vo výkone trestu odňatia slobody podľa § 84 Trestného poriadku ide o situáciu, keď obvinený je už obmedzený na osobnej slobode v dôsledku už existujúceho právoplatného rozhodnutia súdu o uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody a rozhodnutím podľa § 84 Trestného poriadku sa obvinenému majú uložiť nevyhnutné obmedzenia nad rámec výkonu trestu odňatia slobody. V prípade rozhodovania o väzbe sa rozhoduje o obmedzení osobnej slobody obvineného, ktorý je dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti. Na prípady rozhodovania súdu podľa § 84 Trestného poriadku preto nemožno vzťahovať ustanovenie čl. 5 ods. 3 dohovoru.

12. Pokiaľ ide o nedoručenie návrhu prokurátora pred vydaním rozhodnutia sudkyne pre prípravné konanie o uložení nevyhnutných obmedzení počas výkonu trestu odňatia slobody, tu je podľa sudkyne potrebné poukázať na to, že dorúčením návrhu prokurátora obvinenému na vyjadrenie pred samotným rozhodnutím by mohlo dôjsť k zmareniu samotného účelu rozhodnutia. Účelom návrhu prokurátora na vydanie rozhodnutia podľa § 84 ods. 1 Trestného poriadku je okamžitá potreba dočasného obmedzenia

obvineného vo výkone trestu odňatia slobody, pretože tu vznikla obava, že by mohlo byť ohrozené nerušené konanie v inej trestnej veci obvineného vyvíjaním úkonov smerujúcich k mareniu účelu trestného konania. V tejto súvislosti je taktiež potrebné poukázať na dvojinštančnosť konania o návrhu prokurátora na vydanie rozhodnutia podľa § 84 ods. 1 Trestného poriadku. Vzhľadom na dvojinštančnosť konania je dôvodnosť návrhu prokurátora posudzovaná nielen sudcom pre prípravné konanie, ale následne na základe podanej sťažnosti aj krajským súdom, pričom obvinený pred konečným rozhodnutím krajským súdom má možnosť prezentovať svoj postoj nielen k samotnému napadnutému rozhodnutiu, ale aj k podanému návrhu prokurátora.

13. V závere svojho vyjadrenia sudkyňa poukázala na to, že nevyhnutné obmedzenia uložené sťažovateľovi mu boli zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 15/2019 z 10. júla 2019, ktoré bolo pripojené k predmetnému vyjadreniu.

14. Ústavný súd doručil vyjadrenie krajského súdu sťažovateľovi na vyjadrenie. Sťažovateľ k nemu ku dňu rozhodnutia ústavného súdu nezaujal žiadne stanovisko.

15. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustil v tejto veci od ústneho pojednávania (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon o ústavnom súde.

19. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

20. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

21. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

24. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

25. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

26. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

27. Podľa § 84 ods. 1 Trestného poriadku ak sa vedie trestné stíhanie proti obvinenému vo výkone trestu odňatia slobody a ak je daný niektorý z dôvodov väzby, rozhodne o dôvodoch, obsahu a trvaní nevyhnutných obmedzení, ktoré sa proti nemu uplatnia, súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie.

28. Podľa § 84 ods. 2 Trestného poriadku uložené obmedzenia nesmú byť závažnejšie ako tie, ktorým by bol inak obvinený podrobený vo väzbe.

29. Podľa § 84 ods. 3 Trestného poriadku na konanie o obmedzeniach a o ich trvaní sa použijú primerane ustanovenia § 76 až 78 a § 82.

30. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy; III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014).

31. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 279/2018).

32. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, je – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, III. ÚS 32/2015).

33. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) judikoval, že čl. 5 ods. 4 dohovoru predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie. Označené ustanovenie poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená osobnej slobody, právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania tohto pozbavenia (pozri rozsudok vo veci Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43; tiež II. ÚS 642/2017).

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

34. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Tvrdí, že:

- napadnuté uznesenie je svojvoľné, keď vychádza iba z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktoré zas predstavuje iba „skopírovanie“ návrhu prokurátora;

- podľa návrhu prokurátora sa mal sťažovateľ dohadovať na postupe v iných trestných konaniach, nie v tejto trestnej veci, čo nemožno považovať za dôvod opodstatňujúci uloženie obmedzení v tomto trestnom konaní; navyše, k žiadnemu preukázateľnému ovplyvňovaniu nedošlo;

- v tejto trestnej veci nemôže okresný súd a krajský súd odkazovať na uznesenie okresného súdu sp. zn. 35 Tp 36/2018, pretože označené uznesenie nikdy nenadobudlo právoplatnosť;

- mal byť v konaní pred okresným súdom osobne vypočutý, pretože na rozhodovanie o obmedzeniach podľa § 84 Trestného poriadku je potrebné nahliadať ako na rozhodovanie o väzbe;

- krajský súd pochybil, keď jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu dal na vyjadrenie prokurátorovi, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania, keď pôvodný návrh prokurátora okresnému súdu nebol daný na vyjadrenie sťažovateľovi.

35. Ústavný súd konštatuje, že ako prvú je v tejto veci potrebné posúdiť otázku aplikovateľnosti sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru na prípad obmedzení vyplývajúcich z § 84 Trestného poriadku, čo naznačuje aj sám sťažovateľ vo svojej ústavnej

sťažnosti, keď tvrdí, že na rozhodovanie podľa § 84 Trestného poriadku je potrebné nazerať ako na rozhodovanie o väzbe, teda na rozhodovanie o obmedzení osobnej slobody. Ak by totiž rozhodovanie o návrhu prokurátora na obmedzenie obvineného vo výkone trestu odňatia slobody zasahovalo do jeho práva na osobnú slobodu, bolo by nevyhnutné poskytnúť mu aj procesné záruky vyplývajúce z čl. 17 ústavy a z čl. 5 dohovoru, teda okrem iného aj právo byť osobne vypočutý v tomto konaní. Otázka aplikovateľnosti označených článkov ústavy a dohovoru na prípad sťažovateľa je tak úzko prepojená s jeho námietkou týkajúcou nevyhnutnosti jeho osobného vypočutia v danom konaní, a preto sa nimi bude ústavný súd zaoberať spoločne.

36. Ústavný súd dosiaľ nemal priestor podrobnejším spôsobom preskúmať kontext a špecifiká rozhodovania o obmedzeniach vo výkone trestu vyplývajúcich z § 84 Trestného poriadku, a preto otázka procesných štandardov v takomto konaní nie je v jeho judikatúre podrobnejším spôsobom preskúmaná a ustálená.

37. V ojedinelom prípade vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 561/2014 ústavný súd dospel k záveru, že „§ 84 Trestného poriadku neukladá povinnosť pred rozhodnutím o uložení nevyhnutných obmedzení obvineného vypočúť“ a že „§ 84 ods. 3 Trestného poriadku je špeciálnym ustanovením s výslovným odkazom len na vymenované ustanovenia, a to konkrétne na § 76 až § 78 a § 82 Trestného poriadku, nie je možné, pokiaľ ide o obmedzenia obvineného vo výkone trestu odňatia slobody, použiť iné ustanovenia Trestného poriadku“. Tieto závery ústavného súdu však neboli potvrdené ďalšími rozhodnutiami a vzťahovali sa na prípad, v okolnostiach ktorého ústavný súd zdôraznil, že „nešlo o obmedzenie osobnej slobody“.

38. Judikatúra ESĽP vo vzťahu k obmedzeniam vo výkone trestu (alebo v iných situáciách obmedzenia osobnej slobody) je relatívne stabilizovaná a môže v tomto prípade poslúžiť ako východiskový bod posudzovania tohto aspektu prerokúvaného prípadu.

39. Európsky súd pre ľudské práva opakovane dospel k záveru, že disciplinárne opatrenia vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré majú vplyv na podmienky jeho výkonu,

nemožno vnímať ako obmedzenie osobnej slobody v zmysle čl. 5 dohovoru, pretože za normálnych okolností ide len o zmenu podmienok zákonného zadržania (rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Bolland proti Spojenému kráľovstvu zo 4. 5. 2000, sťažnosť č. 42117/98; porovnaj aj III. ÚS 259/04). Takéto opatrenia sú v závislosti na ich povahe štandardne predmetom prieskumu podľa iných článkov dohovoru, predovšetkým podľa čl. 3 a 8 dohovoru (pozri medzi inými rozsudok vo veci Mozer proti Moldavskej republike a Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosť č. 11138/10, tiež rozsudok Veľkej komory vo veci Koroshenko proti Rusku z 30. 6. 2015, sťažnosť č. 41418/04).

40. Aj EŠLP však pripustil existenciu výnimočných okolností, ktoré by mohli opodstatňovať aplikáciu čl. 5 dohovoru v prípadoch takýchto opatrení (už citovaný Bolland). O takúto výnimočnú situáciu by mohlo ísť napr. v prípade tzv. „väzenia vo väzení“, teda ďalšieho obmedzenia osobnej slobody jednotlivca vo výkon trestu [pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Kanady vo veci Miller v The Queen (1985) 24 DLR (4th) 9, týkajúce sa možnosti iniciovať *habeas corpus* konanie v prípade neopodstatnenej samoväzby; tiež rozhodnutie EŠLP o prijateľnosti vo veci Schneider proti Švajčiarsku z 31. 3. 2005, sťažnosť č. 63062/00, týkajúce sa samoväzby v trvaní 11 dní a s ňou spojenej úplnej sociálnej izolácie sťažovateľa]. Ústavný súd vníma zvláštne postavenie odsúdeného, ktorý je v súlade s ústavou i dohovorom obmedzený na svojom práve na osobnú slobodu. Osoba obmedzená na osobnej slobode si však aj podľa názoru ústavného súdu zachováva „relatívnu alebo zostatkovú slobodu“, do ktorej môže byť v rámci výkonu trestu odňatia slobody zasiahnuté v rôznych stupňoch intenzity v závislosti na okolnostiach daného prípadu (tamtiež).

41. Vzhľadom na uvedené si je ústavný súd vedomý skutočnosti, že niektoré prípady rozhodovania o uložení obmedzení podľa § 84 Trestného poriadku by mohli opodstatňovať aplikovateľnosť čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. V tomto smere ústavný súd poukazuje na samotné znenie § 84 Trestného zákona, z ktorého relatívne všeobecnej povahy vyplýva široké spektrum obmedzení, ktoré môžu byť odsúdenému uložené a ktoré môžu byť v napätí s viacerými jeho právami (právo na súkromie, na rodinný život, právo na ochranu pred neľudským a ponižujúcim zaobchádzaním, právo na právnu pomoc, ale, ako už bolo

uvedené, aj právo na osobnú slobodu), ako i rôzna intenzita týchto obmedzení, ktorá môže v tom-ktorom prípade predstavovať rozdiel medzi zásahom do subjektívneho práva sťažovateľa a jeho porušením. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že aj samotný pojem „výkon trestu odňatia slobody“ v zmysle ustanovenia § 84 Trestného poriadku pokrýva celý rad rôznych typov režimov výkonu trestu odňatia slobody [§ 5 ods. 1 a § 13 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“)] a predpokladá tak množstvo rôznych situácií, v ktorých sa jednotlivec môže ocitnúť.

42. Z uvedeného teda vyplýva, že existencia a intenzita prípadného zásahu do sféry osobnej slobody jednotlivca v dôsledku obmedzení podľa § 84 Trestného poriadku je na rozdiel od „štandardnej“ väzby záležitosťou, ktorá vždy závisí na konkrétnej situácii odsúdeného jednotlivca a na postupe prokurátora a súdu, keď v zákone nie je výslovne uvedené, aké obmedzenia majú byť uložené (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 1884/13).

43. Aj v zmysle judikatúry ESLP musí byť pri posudzovaní, či bol jednotlivec pozbavený osobnej slobody, východiskovým bodom jeho konkrétna situácia, pričom je potrebné zohľadniť celé spektrum kritérií, akými súd druh, trvanie, účinky a spôsob vykonania predmetného opatrenia. Rozdiel medzi pozbavením osobnej slobody a jej obmedzením je otázkou stupňa alebo intenzity, nie povahy alebo podstaty opatrenia (rozsudok vo veci Munjaz proti Spojenému kráľovstvu zo 17. 7. 2012, sťažnosť č. 2913/06, body 66 a 68 a nasl.; rozsudok Veľkej komory vo veci Austin a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 15. 3. 2012, sťažnosti č. 39692/09, č. 40713/09 a č. 41008/09, bod 57).

44. Ústavný súd poukazuje na úlohu všeobecných súdov pri vyvažovaní všeobecného princípu „riadneho výkonu spravodlivosti“ a individuálnych práv jednotlivca a zdôrazňuje, že pri tomto vyvažovaní musia mať všeobecné súdy na zreteli dôležitosť práva na osobnú slobodu v „demokratickej spoločnosti“, s ktorou je bezprostredne späté právo byť vypočutý v konaní o obmedzení osobnej slobody.

45. Ak krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že ustanovenie § 84 ods. 3 Trestného poriadku odkazuje na niektoré ustanovenia týkajúce sa väzby (primerané použitie ustanovení § 76 až 78 a § 82 Trestného poriadku) a výslovne neodkazuje na § 72 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý priamo ustanovuje povinnosť vylúchu obvineného pred rozhodnutím, ústavný súd dáva do pozornosti krajského súdu už citovaný čl. 17 ústavy a medzinárodné záväzky, ktoré na seba Slovenská republika prebrala (čl. 5 dohovoru). Ustanovenie § 84 ods. 3 Trestného poriadku je vo vzťahu k nim potrebné vykladať tak, že sa týka iba procesného postupu súdu v prípadoch, keď vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci, teda neexistenciu zásahu do práva na osobnú slobodu, nie je osobné vypočutie odsúdeného potrebné.

46. Z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy musia pri rozhodovaní o návrhu podľa § 84 Trestného poriadku zohľadňovať všetky konkrétne okolnosti prípadu a na základe nich vyhodnotiť nevyhnutnú mieru procesného štandardu, ktorá sa má dotknutému odsúdenému poskytnúť. Ak by totiž rozhodnutím o návrhu prokurátora mohlo dôjsť k (ďalšiemu) zásahu do práva odsúdeného na osobnú slobodu (tzv. „relatívnej či zostatkovej slobody“, pozri bod 40 tohto nálezu), je konajúci súd povinný pri svojom rozhodovaní rešpektovať všetky procesné záruky vzťahujúce sa na konanie o obmedzení osobnej slobody, vrátane práva odsúdeného byť vypočutý ku všetkým okolnostiam obmedzenia jeho osobnej slobody. Vypočutie osoby vo výkone trestu odňatia slobody, ktorej hrozí ďalší zásah do jeho práva na osobnú slobodu, nemožno interpretovať ako samoučelnú formalitu, ale ako podstatný predpoklad spravodlivého rozhodnutia v danej veci (pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 1884/13).

47. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, preskúmal dôsledky sťažovateľom napádaných obmedzení a ich prípadný dosah na jeho základné právo na osobnú slobodu, keďže takéto úvahy v uznesení okresného súdu i v napadnutom uznesení krajského súdu absentujú.

48. Z napadnutého uznesenia ako i z ďalších k ústavnej sťažnosti priložených dokumentov vyplýva, že obmedzenie sťažovateľa vo výkone trestu sa týkalo možnosti

prijímať a odosielať korešpondenciu, možnosti prijať návštevy a možnosti telefonovať (pre podrobnosti pozri bod 3 tohto nálezu).

49. Tieto obmedzenia nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za obmedzenia takého rozsahu či intenzity, aby mohli zasiahnuť do práva sťažovateľa na osobnú slobodu (porovnaj situáciu jednotlivcov v citovaných veciach *Schneiter a Miller*). Navyše, takýto argument nepredniesol ani samotný sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti.

50. Záver krajského súdu o tom, že sťažovateľa v tomto konkrétnom prípade nebolo nevyhnutné k jemu ukladaným obmedzeniam osobne vypočúť, preto možno vo výsledku považovať za správny a ústavnoprávne akceptovateľný. Inak povedané, aj ak by krajský súd aplikoval vo veci sťažovateľa už uvedený test, dospel by k rovnakému záveru, a teda, že procesnú záruku osobného vypočutia sťažovateľa nebolo vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, teda absenciu zásahu do práva sťažovateľa na osobnú slobodu, nevyhnutné aplikovať.

51. Až po analýze procesného aspektu daného prípadu možno zo strany ústavného súdu pristúpiť k preskúmaniu odôvodnenosti sporného obmedzenia sťažovateľa, teda toho, či všeobecné súdy venovali dostatočnú pozornosť posúdeniu nevyhnutnosti, vhodnosti a účelnosti prokurátorom navrhovaných opatrení a či krajský súd dostatočným spôsobom reagoval na všetky sťažovateľom vznesené relevantné námietky.

52. Sťažovateľ pred krajským súdom namietal okrem toho, že nebol osobne vypočutý, aj to, že odôvodnenie uznesenia okresného súdu predstavuje iba „prekopírovanie“ návrhu prokurátora, že v jeho prípade nemožno odkazovať na uznesenie okresného súdu sp. zn. 35 Tp 36/2018 z 20. novembra 2018, ktoré nikdy nenadobudlo právoplatnosť, že sa podľa návrhu prokurátora mal dohadovať na postupe v iných trestných veciach, nie v tejto trestnej veci, a že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by svedkov či znalcov v tejto trestnej veci skutočne ovplyvňoval. Pred ústavným súdom sťažovateľ doplnil svoju námietku o porušení zásady kontradiktórnosti konania zaslaním jeho sťažnosti

na vyjadrenie prokurátorovi, ktorú pred krajským súdom uplatniť nemohol, keďže sa o tejto skutočnosti dozvedel až z napadnutého uznesenia.

53. Krajský súd v napadnutom uznesení (str. 14) poukázal na to, že sudkyňa pre prípravné konanie v uznesení okresného súdu podrobne opisuje konkrétne skutočnosti nasvedčujúce existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, a to zaznamenanú komunikáciu medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom s odkazom na túto komunikáciu sa sudkyňa pre prípravné konanie následne stotožnila s názorom prokurátora, že v danom prípade sú splnené všetky zákonné podmienky pre uloženie obmedzení sťažovateľovi počas výkonu trestu odňatia slobody.

54. Okresný súd vo svojom uznesení uviedol: *«Z obsahu týchto hovorov vyplýva, že sú vedené konšpiratívnym spôsobom zakrývania ich skutočného obsahu, zrejme vo vedomí telefonujúcich osôb, že sú zaznamenávané. Z ich obsahu je zrejmé ďalej aj to, že obvinený sa snaží kontrolovať [REDAKOVANÉ] (či už priamo alebo aj prostredníctvom svojej dcéry - hovor zo dňa 28.07.2018 od 08:40 hod., kde sa zjavne bavia o [REDAKOVANÉ]), že [REDAKOVANÉ] kontroluje jej záznamy z kamier na jej dome, na ktorých sa stretla so svojim otcom a potom to vymazala. - „treba si na ňu teraz dávať veľký pozor, pretože neviem čo chystá s tými rodičmi, či ako zadné vráta si ich necháva alebo čo... hlavne jej nič nevrav...“. Aj v hovore so svojou dcérou zo dňa 29.07.2018 od 10:48 hod. jej dáva pokyny, aby kontrolovala [REDAKOVANÉ] prostredníctvom kamier cez internet. Dňa 29.7.2018 od 11:04 hod. obvinený [REDAKOVANÉ] telefonuje s [REDAKOVANÉ] a hovorí jej: „ja sa len bojím, aby ťa niekto nenahlodal v niečom a nezačala si konať neuvážene a nemalo do dôsledky a následky nič iné.“ - „na návšteve už ti to iba dopoviem, vieš ako aby si pochopila“ – „fakt ti verím, strašne ti verím. Nesmieš mi ublížiť, nesmieš“ - „sľúb mi to, že mi neublížiš“. Dňa 20.9.2018 obvinený [REDAKOVANÉ] telefonoval s [REDAKOVANÉ] a z obsahu rozhovoru (čas rozhovoru 04:10 min) vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bola s [REDAKOVANÉ], s ktorým sa rozprávala minimálne o termíne jeho výsluchu, tieto informácie sprostredkúvala [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. V rozhovore zo dňa 21.9.2018 obvinený [REDAKOVANÉ] opätovne nabáda [REDAKOVANÉ]*

■■■■ aby išla ku psychiatričke: „ty pôjdeš ku psychiatričke, napíšeš si papiere a ja ti poviem čo, hej?“.

Sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Žilina bol dňa 24.08.2018 vydaný pod č. OS ŽA-V-153-1/2018 príkaz na vyhotovovanie zvukových záznamov v zmysle § 114 Tr. por.. Na základe tohto príkazu bola zaznamenaná komunikácia ■■■■ pri návštevách v návštevnych miestnostiach v ■■■■ dňa 14.09.2018 a dňa 05.10.2018, kde z kontextu jednoznačne vyplýva, že išlo o návštevy ■■■■ a ■■■■ ■■■■, ktoré obe návštevy realizovali spoločne.

Dňa 14.09.2018, v čase záznamu od 00:05:43 do 00:10:00 obvinený ■■■■ pri rozhovore so svedkyňou ■■■■ rozoberá spôsob jeho výpovede, kde má ■■■■ potvrdiť, že zlato mala v rukách ráno pred domovou prehliadkou. Z kontextu rozhovoru je zrejmé, že zámerom obv. ■■■■ je za každú cenu spochybníť priebeh domovej prehliadky (o. i. trestné oznámenie pre údajnú krádež zlata pri domovej prehliadke, údajný nátlak na svedkyňu: „všetci v kuklách, včete prokurátora“) a toto je príprava obhajoby obvineného so svedkyňou. Okrem iného z predmetnej komunikácie vyplýva, že obvinený ■■■■ má vypovedať v tom smere, že si spomenul, že ráno ako „ako ich zobrali“ mala „odtiaľ brať prstene“. Z kontextu odpočutého rozhovoru medzi menovanými je potom zrejmé, že táto stratégia má slúžiť na posilnenie predpokladu o údajnom odcudzením zlatých šperkov ■■■■ pri vykonávanej domovej prehliadke v tejto trestnej veci dňa 16.05.2018. V čase záznamu 00:11:41 do 00:15:00 obvinený ■■■■ rozoberá so svedkyňou ■■■■ trestné oznámenie ■■■■ - veci, ktorá môže priamo súvisieť s touto trestnou činnosťou.

Je zjavné, že doterajšia komunikácia obvineného ■■■■ s ■■■■ ■■■■ je prípravou na spochybnenie jej výpovede ako svedka v tejto veci, pretože jej je jedným z článkov reťaze dôkazov svedčiacich pre dôvodné podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu smerujúceho voči ■■■■.»

55. Ústavný súd dopĺňa, že uznesenie okresného súdu obsahuje aj ďalšie prepisy rozhovorov sťažovateľa, z ktorých má vyplývať, že sa snažil „dohadovať na procesnom postupe“ aj v iných trestných veciach, ako to sám uvádza v ústavnej sťažnosti.

56. Krajský súd k námietke sťažovateľa o tom, že predmetná komunikácia sa týkala výlučne iných trestných vecí, uzavrel (s. 14), že na základe podstaty stíhanej trestnej činnosti a dosiaľ vykonaných dôkazov možno skonštatovať, že podstatná časť komunikácie sa týka vykonávania dokazovania v tejto trestnej veci, a aj keď sa zvyšná časť komunikácie môže týkať aj inej vyšetrovanej trestnej činnosti, táto má bezprostrednú súvislosť s touto trestnou vecou.

57. Pokiaľ sťažovateľ namieta okresným súdom použitý odkaz na jeho uznesenie sp. zn. 35 Tp 36/2018 20. novembra 2018, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že označené uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o predĺžení jeho väzby a o zmene dôvodov väzby, zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a zamietnutí jeho žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou, nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu jeho zrušenia krajským súdom na základe toho, že dôvody na ďalšie trvanie väzby pominuli, keďže sťažovateľ bol príkazom prokurátora prepustený z väzby z dôvodu, že ihneď nastúpi na výkon súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Navyše, a čo je vo vzťahu k tejto okolnosti podľa názoru ústavného súdu rozhodujúce, okresný súd odkázal na označené uznesenie ako na podporný argument k svojmu záveru o existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorý už bol dostatočným spôsobom ustálený aj bez tohto odkazu. Krajský súd už na označené uznesenie okresného súdu pri svojom rozhodovaní neprihliadal, keďže už skôr uvedené skutočnosti predstavovali dostatočný základ pre potvrdenie správnosti uznesenia okresného súdu.

58. Ak sťažovateľ namieta, že odôvodnenie uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu predstavuje iba „prekopírovanie“ návrhu prokurátora s iba minimálnym vlastným odôvodnením okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že presvedčivosť a správnosť záverov vyjadrených v odôvodnení súdneho rozhodnutia nemožno bez ďalšieho merať rozsiahlosťou tohto odôvodnenia. Z ústavnoprávneho pohľadu je podstatné, aby bolo toto odôvodnenie dostatočné a relevantné. Ako už mal ústavný súd možnosť presvedčiť sa, vo vzťahu k týmto námietkam

je napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu presvedčivé a z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľné.

59. Ústavný súd sa napokon zaoberal námietkou sťažovateľa o porušení princípu rovnosti zbraní. V tejto časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta skutočnosť, že jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola zaslaná na vyjadrenie prokurátorovi, čím malo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania.

60. K tejto námietke sťažovateľa ústavný súd v krátkosti konštatuje, že zo zásady kontradiktórnosti trestného konania nemožno vyvodit' právo na nezaslanie sťažnosti prokurátorovi na vyjadrenie. Naopak, práve oboznámenie sa so sťažnosťou sťažovateľa a možnosť vyjadriť sa k jej dôvodom predstavuje naplnenie tejto zásady (pozri judikatúru citovanú v bode 32 tohto nálezu). Navyše, z okolností tejto veci vyplýva, že prokurátor možnosť vyjadriť sa k sťažnosti sťažovateľa nevyužil. Ak by si aj ústavný súd osvojil túto argumentáciu sťažovateľa, v dôsledku nevyužitia možnosti vyjadriť sa prokurátorom by táto námietka sťažovateľa v konečnom dôsledku nemohla viesť k záveru o porušení jeho práv.

61. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľa nemožno vyhovieť.

62. Ústavný súd ako *obiter dictum* vo všeobecnosti uzatvára, že nie je možné prehliadať podobnosť konaní, v ktorých sa rozhoduje o väzbe a o obmedzení obvineného vo výkone trestu odňatia slobody podľa § 84 Trestného poriadku. Z ústavnoprávneho hľadiska je nevyhnutné, aby všeobecné súdy venovali dostatočnú pozornosť otázke, aká je v prípade navrhovaných obmedzení intenzita ich zásahu do tzv. zvyškovej osobnej slobody odsúdeného. Od tohto zistenia, ktoré musí byť súdom zrozumiteľne, presvedčivo a logicky vysvetlené, totiž následne závisí okolnosť, akú povahu budú mať procesné garancie spravodlivého procesu v konaní podľa § 84 Trestného poriadku.

62.1 Ak navrhované obmedzenia budú predstavovať zásah kvalitatívne porovnateľný s významným zásahom do (zvyškovej) osobnej slobody obvineného, ústavný súd nenachádza žiadny rozumný dôvod, aby považoval za ústavne akceptovateľné krátenie

procesných záruk obvineného v konaní podľa § 84 Trestného poriadku v porovnaní so štandardným rozhodovaním o väzbe. Tolerovaním takého prístupu by sa zreteľne minul účel spravodlivého súdneho konania.

62.2 Ústavný súd v tejto súvislosti upozorňuje, že v prípade, ak navrhované obmedzenia svojou povahou a dôsledkami predstavujú už spomínaný významný zásah do zvyškovej osobnej slobody obvineného, nie je možné ústavnoprávne záruky spravodlivého procesu uspokojiť iba tým, že súdy sa s dôvodmi zásahu do osobnej slobody vysporiadajú (čo aj dostatočne a presvedčivo) len vo svojich písomných rozhodnutiach. Za takejto situácie by išlo o priamy rozkol s garanciami, ktoré v demokratickom právnom štáte volajú v úcte k spravodlivosti po fair procese, ktorého imanentnou súčasťou je aj osobný výsluch obvineného, ktorý tým získava zákonom, medzinárodnými dohovormi a judikatúrou garantovanú príležitosť priamo a bezprostredne osloviť súd rozhodujúci o jeho osobnej slobode.

62.3 Na záver možno pripomenúť, že ustanovenie § 84 Trestného poriadku ponúka rôzne možnosti a kombinácie obmedzení, ktoré je možné navrhnúť pre obvineného vo výkone trestu odňatia slobody. Je preto nemožné individualizovať kritériá, prostredníctvom ktorých by sa dala exaktne identifikovať miera intenzity dopadu týchto obmedzení do sféry osobnej slobody obvineného vo výkone trestu odňatia slobody. Preto je nachádzanie miery tejto intenzity úlohou všeobecných súdov po dôkladnom posúdení okolností prejednávanej veci. Okolnosti, ktorú budú v tejto súvislosti zohrávať úlohu môžu byť napríklad počet navrhovaných obmedzení, druh týchto obmedzení, dĺžka ich trvania a bezprostredný vzťah týchto obmedzení k účelu, ku ktorému majú v zmysle § 84 Trestného poriadku slúžiť. Tieto skutočnosti je následne nevyhnutné adresne a konkrétne pomerovať k aktuálnym podmienkam výkonu trestu odňatia slobody u dotknutého obvineného v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z., kde nepochybne zásadnú úlohu bude zohrávať aj (nielen) vonkajšia diferenciácia výkonu trestu odňatia slobody s ohľadom na súdom určený stupeň stráženia a tomu zodpovedajúca zákonná úroveň obmedzení. Hodnotenie týchto okolností musí následne vyvrcholiť zrozumiteľným a preskúmateľným záverom, či v danom konkrétnom prípade ide o zásadný zásah do zvyškovej osobnej slobody obvineného vo výkone trestu odňatia slobody alebo nie. Jedine za splnenia týchto podmienok sa postup všeobecných súdov pri rozhodovaní o obmedzení obvineného vo výkone trestu odňatia

slobody podľa § 84 Trestného poriadku prekryje s ústavnými zárukami spravodlivého súdneho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu